

Göteborgs Dans & Teaterfestival 2016

Efter några år med mindre resurser och fel placerad i tid är festivalen tillbaka i augusti och gammal fin form. Åter ger den oss sublim scenkonst – årets höjdpunkter för mig. Det är teater, dans, sång, nycirkus och performance, ofta samtidigt. Här några av upplevelserna.

Grodan har rätt, La Companie de Hanneton/James Thierrée
Till festivalens inledning har James Thierrée skapat ett allkonstverk. Denne man – med Chaplin till morfar och Eugene O'Neill till farfarsfar – har som vid två tidigare festivaler fått oss att resa in i en magisk värld. Akrobatik på hög nivå, skön dans i perfekt harmoni, clowneri som fick mig att omväxlande gapskratta och gråta. Skådespeleri och scenbilder är bokstavligen lysande. En njutning för alla sinnen.

Last work, Ohad Naharin och Batsheva Dance Companie
Ett danskonstverk som avslutade festivalen. Den börjar i ultrarapid, dov elektronisk musik, avmätta rörelser, sakral stämning. Allvaret blandas dock med dans som för tankarna till Monte Pytons akademi för konstiga gångarter. Sedan övergår dansen till våldsamma rörelser hetsade av allt snabbare musik. Marscher tvingar dansarna till rättning i ledet, de binds ihop med ett band, en fana förs fram och en kulspruta dundrar.

Under hela föreställningen springer en man i samma takt, på samma ställe, bara stegen tickar tid. Vad kroppars rörelser kan uttrycka!

Speak low if you speak love, Wim Vandekeybus och Ultima Vez
En dansföreställning som gestaltar kärlekens alla former möjligen med undantag för den romantiska. Dansarna behärskar sina kroppar till fulländning. Det blir en orgie i våldsamma men ändå behärskade rörelser som uttrycker brunst och begär,

ägande och bortstötning men också djup gemenskap. Till musik som ömsom är ömt kärleksfull, ömsom dunkande av begär.

Language of the Future (Dear Jack). Laurie Anderson

Laurie Anderson är en ikon inom performance och ger med små medel en poetisk bild av världen. Titeln syftar på en brevväxling med J "Jack" F Kennedy. Hon berättar okonstlat om kärlek och ett föränderligt amerikanskt samhälle. Allt sker i ett intimt samspel med cellisten Rubin Kodeli. Hon spelar själv olika egengjorda instrument. Hennes röst skiftar och går en gång över i basröst som får mig att undra om hon är man eller kvinna.

The forbidden zone, Schaubühne Berlin/Katie Mitchell

Mellan topparna finns det dalar. I denna föreställning visas samma händelser på filmduk och som teater. De handlar om en vetenskapsman som under första världskriget uppfinner en giftgas och ett barnbarn till denne som forskar kring vad som hände då. Skådespelet av de lidande kvinnorna är stereotypt och fyllt av upprepningar.

Jag söker efter undermeningar men finner inga. Att krig drabbar kvinnor torde vara en välkänd och skäligen banal sanning. Om avsikten som jag tror var att fördjupa den bilden så blev effekten av de dubbla scenerna den motsatta. Brecht skulle blivit generad över en så fyrkantig användning av "Verfremdungseffekten".

Text: Jan Molin

Bild: Danny Willems från föreställningen Speak low if you speak love

Här är [festivalens egen summering.](#)